

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
ἐστὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια ἐνιακόσα κ' ἕξ η
κ' ὄλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ ἑκα φράγκα καὶ ἑστὶ δ' ἔρι.

Ἰούλιος, ἐνάτη κ' εἰκοστή,
τῆς Μιχαλοῦς τὸ κράτος χρεωστεῖ.

Δρὸ πενήντα κ' ἐνιακόσα
κ' ἡ πατρὶς καθ' ὕπνου δρῶσα.

Ἐτοὺς βασανισμένους
ἀδελφοὺς τοῦ γένους.

Πικραμένα παιδιὰ, γιὰ τί πρῶτον νὰ κλάψετε ;
ποῦ θὰ βρῇτ' Ἐκκλησιὰ τὸ κερί σας ν' ἀνάψετε ;
ἵνα Σχολεῖα τὰ δικά σας βαρβαρόφωνοι πάντες
καὶ καμπάναις δικῆς σας Ἐκκλησιᾶς δὲν κτυπᾶνε.

Συρφετὸς φρενιασμένος περγελᾶ καὶ πομπεύει
τοὺς σταυροὺς σας, τὰ ράσση, τοὺς δασκάλους, τὰ σκεύη,
καὶ τὴν κατ' Ἐκκλησιὰ σας καὶ τὸ κάθε Σχολεῖο
τὸ θαρρεῖ καπηλειό.

Τροχίζουν μαχαίρια
καὶ Κροῦμοι καὶ Βλάχοι,
κ' ἂν ἔχετε χέρια
κτυπᾶτε μονάχοι.

Μονάχοι ἐστὴν τόση τοῦ γένους ὀρφάνια
φορέσετε πάλι μαρτύρων στεφάνια.
Μὴν ἔχετε ἐλπίδες σ' Ἑβραίους μὲ στέμματα...
σὺν Σφίγγες μιλοῦν,
ἵνα ἀλήθεια γελοῦν
καὶ κλαῖνε σὶά ψέμματα.

Πολλαῖς ἢ λαχτάραις, μεγάλοι κ' οἱ πόνοι,
κ' ἂν χέρια σᾶς λείπουν στενάζετε μόνοι.
Μὴ βάλαμο πόνον ζητεῖτ' ἐδῶ πέρα
ἐστὶ σάπια μητέρα.

Βαθεῖα μέσ' σὶά σπλάχνα τὴν βόσκουν σαράκια,
τὴν τρῶν καὶ δικά της καὶ ξένα κοράκια,
κ' οὐτ' ἔχει φωνὴ γιὰ σᾶς νὰ φωνάξη
καὶ μάννας καρδιὰ γιὰ σᾶς νὰ στενάξη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Κάθε πρωί πού σηκώνω, καί μένε Περικλέτο,
 προτού νά πῶ ὅαν μαχμουράλῃς τὸ πρῶτο τσιγαρέτο,
 καὶ πρὶν περὶ ζήτηματα
 τοῦ στομαχίου τυρδάζω
 μέγιστα δυστυχήματα
 τοῦ γένους θά διαβάζω.

Κάθε πρωὶ ποὺ σηκωθῶ
καὶ μακριῶς ξαπλωθῶ
θ' ἀκούσω πῶς οἱ Βούλγαροι μᾶς λούζουν μὲ βρισιὰς,
κι' ἀρπάζουνε Σχολεῖα μας καὶ πέρονουν Ἐκκλησιαστὲς.

Καὶ πρῶτ' αὖτ' ἐπὶ τῷ γένει τῶν τεμένων
 μοῦ λέν πως Ἀρκουδιάρηδες χορεύον λυσσασμένοι,
 καὶ βρέμονται χειροπιαστοὶ
 καὶ λειτουργοῦν Βουλγαριστὶ
 κ' ἀπλόνον χεῖρα βρωμερὰ
 σὲ τίμι' αὖς κ' ἱερὰ.

Κάθε πρωί που σηκώνω σέ αυτό το καμίνι
θ'άκούσω σίδερα βρασειά
και μέσ'από την Βουλγαριά
θ'ά καταφθάσουν θοήνοι.

Κάθε πρωτὶ πού σηκωθῶ μὲ τῆς ἀνγῆς τ' ἄστερι
ὥσάν Πυθίαν τῶν Δεελφῶν
μαντεύω γόους ἀδελφῶν
τὸ κύμα πῶς θὰ φέρῃ.

Θ' ἀκούσω πῶς ἐμείναμε χωρὶς κανένα σύμμαχο,
 θ' ἀκούσω κλάμμα δυνάτῃ
 καὶ τοῦ θανάτου βογγητὸ
 μέσα' στὴν Φιλιππούπολι, στὴν Βάρνα, στὴν Στενὴ ῤαχά.

Κάθε πρωτὸ πού σηκωθῶ μού πέρνουνε τὸν νοῦ μου
μ' αὐτὰ πού λαχνοῦν ἀρεθές,
μᾶς κάνουν κι' Ἀκουοῦ ἀρεθές,
ἀπὸν νοῦ τοῦ Κρούμου.

Μοῦ λένε πῶς ἐφρύαζαν ὥσάν τοὺς Καννιβάλους,
πῶς σὲ νουὺς μεθοκοποῦν
καὶ πῶς κουρεύουν καὶ κτυποῦν
παππᾶδες καὶ δασκάλους.

Καθὲς πρῶτ' τοῦ σηκωθῆ^{ναι} στήν πλασίμας τήν φόβια
 μου λέν συλλαλητήρια πῶς γίνονται στή Σόφια,
 πῶς τίποτα δέν ἄφησαν τοῦ Κρούμου τὰ καθάρματα,
 καί ἐγὼ λυσσῶν, ἐρατεινέ,
 φωνάζω μέσ' στόν καφενέ:
 πατέρες Ἑλλήνων σ' ἄρματα.

Καθε πρωτ ποτ σηκωθω με της αυγης την δαονα
κυτταζ'η δολια μαννα
περιλυπη χωρις μιλια
τα λαβαρα κουρελια,
μαζευει γυρω της μαλλια
πικπαδων και Βαγγελια.

Μαζεύει δισκοπότηρα, λειψάνων θησαυρούς,
καὶ σκεῦη καὶ σταυρούς,
καὶ κατάρχεται μόνη τῆς σφαγῆς ἀποτροπαίου;
κι' αἰμοχρεῖς βεβήλους,
καὶ δείχνει σκόρπινα λειψάνα προστάτους Εὐρωπαίων,
προστάτας τῆς καὶ φίλου.

Κάθες πρωί πού σηκωθῶ με τῆς αὐγῆς τὴν δὶχνα
βλέπω τὴν δόλχη μάννα
σὰν κουρελοῦ ζητιάνα
μὲ πόνο καὶ καύμῳ πολὺ
νὰ τρέχη, νὰ παρακαλῇ
κάτι Κορώναις ξέναις,
καὶ Φράγκων νὰ καταφιλῇ
ποδιαῖς κατουρημέναις.

Γὰρ καθ' ἑμὴν τῆς συμφορᾶς τοὺς Εὐρωπαίους τρέχει,
 μὰ τοῦτοι πέρα βρέχει,
 κι' ὅλοι τῆς λέν· πινακωτή,
 ἔλ' ἀπὸ τᾶλλο μὲς ταῦτι
 νὰ πῇς τὰ βάρσινά σου
 καὶ τὰ παρόπονά σου.

Καὶς πρῶτ' τοῦ σηκωθῆναι ἀπλώσω τραχανᾶ
 ὁ ἀκούσας ἀπόποιο ξαφνικῶς πῶς ἐκάναν ξανά
 τοῦ Κρούμου τὰ καθάρματα καὶ ἐκεῖν' οἱ παλῶν-Βλάχων
 καὶ ὁ Λαχνοβάτης ὁ μπεκορῆς τοῦ κακῶ φόρου νόγη.

Μοῦ λέγε πῶς χωρὶς αἰδῶ
μᾶς δίνου νύκτ' ἄμέρα
φτυσιγᾶς καὶ κλώτσους ἀπ' ἐδῶ
καὶ μπάτσαις ἀπὸ πέρα.

Μοῦ λένε τόσα στυγερά
τοῦ γένους γεγονότα,
καὶ πῶς ἐστάλη σοβαρά
'στοὺς Εὐρωπαίους νότα.

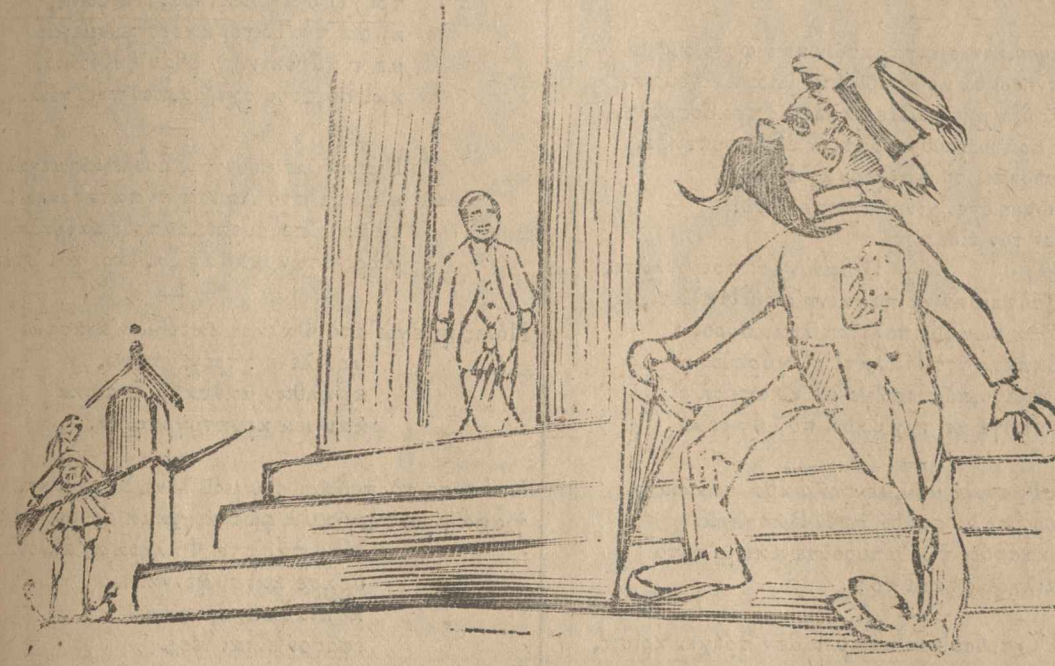
Μοῦ λέγε καὶ ἔνα μυστικὸν
Μινίστροι κεχηνότες
πῶς ἂν δὲν πάψῃ τὸ κακὸν
θὰ στείλουν καὶ ἄλλαις νόταις.

Μοῦ λένε γὰρ τοὺς συγγενεῖς
 πῶς δὲν θὰ στρέψουν δυσμενεῖς
 τὰ σεβαστά των γῶτα
 σὲ καθεμιά μας νότα.

Μοῦ λὲν πῶς ἔξω γίνονται νυκθήμερον ἀγῶνες,
πῶς κατακέφαλα κυτοῦν Ἑλληνομακεδόνες
τοῦ γένους τοὺς ἐπιδρομεῖς, ποὺ ρίχνουν μέσ' στοὺς ὄρμους
γραπτοὺς κι' ἀγοῶπτοὺς ἄνους.

Μοῦ λένε πῶς δὲν ἄρῃσαν τὰ βάρβαρα ποδάρι
μήτε ξερὰ χορτάρι
νὰ στεφανώσωμε μ' αὐτὰ παλληκαριῶν χορτάρι
ποῦ μὲς' στήν γῆν ἐπόθησαν τῶν Μυηδόνων τάρι.

Λένε τραγούδι α' λευθεριᾶς,
 πῶς κάποια μαυροφόρα
 σὲ μνήματα παλληκαριᾶς
 σκοντάβει, τώρα τώρα.

μὲ κλάμματα καὶ στεναγμοὺς
τὸν ξένο τὸν ἄερα;

Κι ἂν ἐξω χεῖρα βάρβαρα τοὺς γόδρουν τοῦ τομάρι
ἐδῶ θὰ πρῶν τοῦλάχιστον ἀδελφικὴ στηλιάρι.
Κανεὶς ἂς μὴ σκοπιέσται γιὰ τέτοιους προτοβλάκας,
ἂς ἔλθουν νὰ προσκόψουν ὅστι μὲννα τῶν τὴν δόλια,
ἐδῶ τοῦλάχιστον Ρωμιοὶ τῆς γρόπιας τῆς ἀμύλιας
ἀδελφικῶς τῶν ἀδελφῶν θ' ἀποπῶν τὰ ποστοβλάκα.

Ἄς ἔλθουν νὰ περυνθῶν μ' ἐμάς ἡμέρας εὐφροσύνης,
νὰ κἀνουν Ὀλυμπιακοὺς, νὰ δρῶσιν καὶ κἀτίους,
νὰ τοὺς κεντὰ τοῦς ἀμύλλαν ἀθλητισμοῦ δαυμάνιον,
καὶ νὰ τοὺς βλέπῃς σκυθρωποὺς
μόνον σὰν πέρην ἔξωσ' αὐτοῦ
τὸν μέγαν Μαραθωνεῖον.

Τότε μονάχῃ, Φαρούχῃ, ἀντρείπονται· σ' ἀλτρεῖα
καὶ γὰρ ἀποποῦν τὰ σ' ἄλτρεα,
κ' ὄχι γὰρ κούρελιν σ' αὐτὰ συμδύλων καὶ λαβάρων
κ' ὄχι γὰρ ἀλκαφίσματα καὶ ῥάσκηλα βυρσοφύων.

Φ. — Βλέπω στρατεύματα να βρυσή κι έναν κι άλλον έρωτώ
που πήγαινε ποτέ αυτός;
Μήπως στέλλεται στη Σοφία; μα πολλοί μου λένε, θάλαα
στην Καμάριζα πως πέσε το Λαυρίο και την Πλάκα,
απεργασάντων εργάτες να συχαρή μεταλλείων
και κατόπιν να γυρίση μ'έναν νέον μεγαλείον.

Ἀπεργίαι· κάθε τόσο καὶ τῆς δόξης τὸ χαλινὸν
 ὀρθάσιν· τράχικα, λιμοί,
 τῶρ' ἀπὸ γήραος καὶ ἔκλεινοι,
 ποῦ ζυμῶσιν τὸ φῶς.

και μαζεύτηκαν' στο Ρέντι
και τὸ στρώσανε' στο γλέντι.

Ἀπεργίαις κάθε τόσο, κίνησις στρατῶν και φούρια,
κάθε μέρα ποὺ ξυπνήσω θά μου' πουν και μιὰ καινούρια,
πλὴν ἐγὼ γι' αὐταῖς δὲν χάσκω, Περικλέτο στραβοσχέλη,
γιατὶ ξέρω πῶς τὸ κράτος, ποὺ στρατοὺς ἐξαποστέλλει
ἐναντίον ἀπεργούντων εἰς τὸ Λαύριον κι' ἄλλου,

ἀπεργὸς ἐκεῖνο πρῶτος ἔχει γίνεῖ πρὸ πολλοῦ.

Π.—

Τὸν Ζαῖμη δὲν τὸν εἶδες ;
Φ.— Πιθανὸν νὰ τρέχη καὶ τι,
γιατὶ μοῦπαν πῶς τὸν εἶδαν νὰ πηγαίνει' στοὺς Παλάτι,
κι' ἄρχισαν τὰ σχόλια τῶν συμπολιτῶν λιμαδόροι :
τέτοιαις ὥραις ὁ Ζαῖμης' στοὺς Παλάτι τί γυρεύει ;
κι' ἄλλοι λένε, Περικλέτο, πῶς ἐπῆγε μὲ καστόρι,
κι' ἄλλοι λένε πῶς ἐπῆγε μὲ τὴν ψάθα ποὺ ψαρεύει.

Π.— Δὲν πιστεύω, Φασουλῇ μου, μὲ τὴν ψάθα τὴν παλῆ
ἐπισήμως πῶς' μπορούσε νὰ σταθῇ' στὸν Βασιλῆα.
Μὰ κι' ἂν' πῆγε μὲ καστόρι πῶς' μπορούσε και μ' αὐτὸ
νὰ μιλήσῃ τὸ και τό ;

Κάποιον ἄλλον θὰ ζήτησε και καμιὰ δὲν τρέχει κρίσις,
και νὰ πάψῃ, μασκαρεῖ,
γιατὶ τὴν ψάθα τοῦ ψαρεῖ
νὰ μοῦ κἀνης συζητήσεις.

Φ.—

Χαῖρε, ψάθα κλασικὴ
κι' ἀληθῶς ιστορικὴ !
πρέπει γιὰ τὴν ἱστορίαν
μέσ' στὴν Ἐθνολογικὴ
νὰ σὲ βάλουν Ἐταιρεία.

Πλὴν ἐκτὸς αὐτῆς τῆς ψάθας λένε, φίλε διπλωμάτη,
και τὰ ρούχα ποὺ φοροῦσε πῶς δὲν ἦσαν γιὰ Παλάτι.
Ἐνός δάκτυλος μὴν εἶναι ; τί μυστήρια συμβαίνουν ;
τέτοια ρούχα τί σημαίνουν ;
μήπως τέτοια παρυσία
κρύβῃ κάποιον σημασία ;

Τὸ συμβάν αὐτὸ τῆς ψάθας τὸ διέδωκεν ἡ φήμη
κι' εἶπαν ὅλοι πῶς θὰ γίνῃ προφανῶς ἀντροπή,
ἀλλ' ἀφοῦ, βρὲ Περικλέτο, πρόκειται περὶ Ζαῖμης,
πήγαίνε' στοὺς ψαθολόγους νὰ συστήσῃς σιωπὴν.

Ἀπὸ ποιόν, βρὲ μπουνταλά,
νὰ τὴν πῆρε καπελά ;

Εἶναι ντόπια κἀν ἀπέξω πρὸ πολλοῦ τὴν ἔχει πάρει ;
Π.— Ἔως ὅτου νὰ τὸ μάθω, δέξου κάμποσο στηλιάρη.

Ὁ Κορφιάτης ὁ καυμένος
ἄνω κάτω γιὰ τὸ γένος.

Πῶ ! πῶ ! τί ντραβέλα !
πῶ ! πῶ ! τί κόποι !
μονάχος τάχα
μὲ τὴν Εὐρώπη.

Ὁλ' ἄνω κάτω και μιὰ σαλάτα,
και μέσ' στῆς κάψαις και μέσ' στῆ ζέστη
τῶρ' ἀπ' τὴν Κρήτη φθάνουν μαντάτα,
τῶρ' ἀπὸ Σόφια και Βουκουρέστι.

Καὶ γῆν και θάλασσαν ἀγκινῶ
κι' ὅλοι τοῦ Κόντε τρέμουν τὸ μένος...
τρέχω' στ' Ἀνάκτορα, τηλεφωῶ,
κι' ἀπ' τὸ Τατόι κατεσπευσμένως
μὲ τ' αὐτοκίνητο φθάν' ἡ Κορῶνα,
και δὲς τοῦ σχεδία, ποὺ πᾶει γόνα.

Γιαμὰ μὲ φούνταις δουλειαῖς μεγάλαις,
μὰ και' στοὺς Λαύριο τί πατατοῦκα !...
ἐμπρὸς πεζούραις, ἐμπρὸς καδβάλαις,
μὰρς' στὴν Καμάρτζα, μὰρς και' στὴν Πι...

Μόλις κι' ἐγὼ' στοὺς Φάληρο κατέβω ν' ἀνασάνω
μοῦ λένε : τρέχ' ἀπάνω,
κι' ἦλθαν μαντάτα ξαφνικά
και νέκ κρυπτογραφικά.

Κτύπησε τὸ ποδάρη σου μοῦ λένε, Σακαράκα,
γιαμὰ βροντή, γιαμὰ φωτιά, γιαμὰ φουφὸ λά βράκα.
Μὴν πᾶς' στοὺς Φάληρα κι' ἄλλου,
δράσε και σὺ γενναίως,
κοπίαζε κι' ἐπιμελοῦ
ἐφόσον εἶσαι νέος.

Παραίτα τὸ ραχάτι σου, τὰ γλέντια σου τὰ πρῶτα,
και σύρε' στὸν Σκουζὲ νὰ πῆς νὰ στείλῃ καμιὰ νύτη.

Σοῦρτα φέρτ' ἀπάνω κάτω,
πάντα' στοὺς καντίνι στέκω,
κι' ἀπὸ τὸ Σερασκεράτο
μιὰ και δρὸ' στοὺς Κονσολάτο
για νὰ βρῶ τὸν κύρ' Ἀλέκο.

Μὰ και τοῦτον ἐκεῖ πέρα δὲν τὸν ἔβρισκα δυστυχῶς
κι' ἀναγκάζομαι τὴν νότα νὰ τὴν γράψω μοναχός,
κι' ἔτσι κἀνὼ τὴν δική μου και τῶν ἄλλων τὴν δουλειά
κι' ὅλοι χάσκουνε και βάζουν' στὴν ἀγγάρεα τὰ σκα...

Πότε τρέχω πεζός, πότε τρέχω καδβάλα,
και βαστάζ' ὀλοένα
'στὸνα χέρι τὸ πάλαι,
'στ' ἄλλο χέρι τὸ πέναι.

Σκιάζει κόσμος και κόσμος τῆς Κερκύρας τὸ φάρη
μέσα σ' ὅλα βαρῶ,
και δὲν ἔχω καιρὸ
μήτε Τόσκαν' ἀκούσω κι' Ἐλιζέρε ντ' Ἀμόρε.

Καὶ καμπύλαις ποικίλαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελταῖς.

Στοὺς κυρίους Μενδρινῶν Σάριζας νερὸ πωλεῖται
γνήσιο κι' ἀληθινὸ, προσφιλεῖς μου συμπολίται.
Χαίρ' ὑπόληψιν οὐκ ἐμᾶκου κατὰ πάντα σωτηρίων...
ἀριθμὸν ζητεῖτε δύο, ἀρόμον Ὁφθαλμιατρείου.

Φραγκίσκος Κανειλόπουλος, ἐμποροστάτης πρώτης,
σὲ τοῦτον ῥάβεται καθεὶς τῆς μόδας διασώτης.
Τὴν ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ κι' ἐγὼ καλὴ τὴν βροχὴ
μονάχα γιατὶ κόβετε κοστοῦμα' στὸν Φραγκίσκο.
Μαγεύει τοὺς πελάτας τῶν και λεβεντῶν τοὺς δίνει
και ποιὸν ὀλίγο ποιὸν πολὺ τὸν κάνει φιγούρην.
Διὸ πρὸς τοῦτον σπεύσατε μὲ πληρὲς τὸ διαόκιον...
δὲς Σιαδίον, κάτωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀρσάκειον.